

[Peter Jørgensen.]

„En københavnsk professor havde derimod løst sit undervisningsarbejdsproblem endnu mere radikalt. Skriftlige opgaver blev kun sjældent rettet overhovedet, og enkelte smed professoren simpelt hen væk. Forelæsninger afholdtes principielt sjældent på Københavns universitet. Somme tider fandt de studerende en lille seddel på deres opslagstavle, hvor der meddeles, at professorens forelæsning fra på torsdag fortsatte i Venedig. Kun få studenter dristede sig til at gå op til eksamen hos denne professor“.

og det kan vi jo alle sammen godt forstå de ikke ville.

En anden københavnsk professor nyder stor agtelse i sine kollegers kreds, selv om han ikke alene aldrig forberedte sine timer, men også præsterede at holde forelæsninger ved to forskellige institutioner på samme tid. Dette er jo kun muligt ved, at man skiftevis aflyser sin forelæsning på den ene og så på den anden institution; men det er da ganske naturligt, går jeg ud fra, at han ikke modtager dobbelt betaling for det, der finder sted her.

„En århusiansk professor er på grund af sit fags karakter ofte i udlandet. Det siges, at han aldrig har sagt nej til en invitation. Således siger han heller ikke nej, når et kendt bladhus ønsker en artikelserie fra et eller andet sted på kloden, end ikke hvis rejsen skal finde sted inden for den undervisningsperiode, som han har pligt til at dække.“

Det var et par eksempler. Derudover vil jeg gerne henlede undervisningsministerens opmærksomhed på en betænkning, som er udarbejdet af de sociologistuderende ved Københavns universitet. Jeg skal ikke nævne alle de navne, som er nævnt i denne betænkning. Jeg går ud fra, at undervisningsministeren er bekendt med, hvad der står i den.

Men jeg føler alligevel trang til at fremdrage et enkelt navn i denne forbindelse, og det er hr. Erik Høgh. Erik Høgh er ansat

som fuldtidsansat amanuensis ved sociologisk institut. Desuden er han lektor ved sociologiundervisningen, og han er lærer på Danmarks sociale højskole. Hvorledes han på tilfredsstillende måde kan bestride de nævnte stillinger, mener jeg undervisningsministeren skal give os en forklaring på. Samtidig med, at han skal bestride disse to stillinger, er han impliceret i et privat institut, hvor ejerforholdet i øvrigt er meget uklart. Om han er direktør eller konsulent ved dette private firma, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Det, der i denne forbindelse interesserer, og som jeg også gerne vil have en udtalelse om, er, at han i sin egenskab af enten konsulent eller direktør i et interessentskab, som hedder Difom, har benyttet sig af undersøgelser, som er foretaget på sociologisk institut, og som er udarbejdet af 800-900 studenter. Om det er deres materiale og deres arbejde, han har udnyttet, synes jeg nok det ville være rimeligt her at få en forklaring på. Må jeg understrege, at dette her ikke er min egen opfattelse, men at det er tingene, som de er fremstillet over for offentligheden, hvorfor jeg også mener, at offentligheden har et rimeligt krav på, at disse forhold bliver undersøgt. Jeg må måske hellere gøre opmærksom på, at de to undersøgelser, der er foretaget af instituttet, drejer sig om henholdsvis sommerhusbyggeri og om de såkaldte ugeblade, fortrinsvis dem, der udgives af Gutenberghus og andre lignende virksomheder. I disse undersøgelser er indgået de besvarelser, som studenterne har givet på en opgave, de har fået stillet. Jeg ved som sagt ikke, om det er rigtigt; men når disse ting kommer frem offentligt, er der i hvert fald en rimelig grund til at undersøge deres eventuelle rigtighed. De studerende har over for mig givet udtryk for den opfattelse, at hr. Erik Høgh har udnyttet deres materiale i kommerciel henseende.

Jeg har ikke noget imod bevillinger til uddannelse, det har jeg aldrig haft. Jeg har heller ikke noget imod bevillinger til forskning. Men jeg har noget imod, at man i